

се хвърлят и на небето и въ ада; а по земята-карай на-
прѣдъ, ура!

Казацитѣ нахѣдаха потурски на вълнени черги око-
ло мискиѣ. Тѣ ядоха и пиха бързо и охотно, и послѣ
се заприказваха за това, за онова, и къмъ крайтъ запѣ-
хх казашки пѣсни. Всичко прѣмина тихо и благопристой-
но, прилично за прѣдъ хората и почитително прѣдъ Бога.

При коветѣ и при осемнадесетѣхъ хайдутѣ, върза-
ни единъ за другъ, оставиха караулъ. Сотията се връ-
щаше отъ експедиция въ Чамъ-Дере, гдѣто се крпеше
знаменитиѣ разбойникъ Кушчу-Оглу, заедно съ своята
шайка.

Прѣди десетъ години Кушчу-Оглу билъ птицеловъ
у одного отъ Гирейѣ, потомакъ на Кримскитѣ Татарски
Ханове. Такива Гирей въ Источна България ги има твър-
дѣ много, особено пакъ въ околноститѣ на Сливенъ.
Има и такива сиромаси Гирей, които Българитѣ прикан-
ватъ въ своитѣ села, построяватъ имъ кѣщи, работятъ
имъ нивитѣ, хранятъ ги и имъ доставятъ всичко необ-
ходимо за живѣние, даже даватъ имъ пари, само и само
да си сѣдятъ на мѣстата, като гарнизони, и съ своето
присѣствие да пазятъ Българитѣ отъ нападенията на
бейоветѣ, запитѣ, отъ разнитѣ военни чиновници, даже
отъ Ерменцитѣ и Гърцитѣ, които се хвърлятъ върху не-
щастнитѣ Българи, като гарванѣ на мърша. Гирейѣ съ
своитѣ султански титулѣ повече или по-малко плашатъ
тия притѣснителѣ. Връщаме се къмъ Кушчу-Оглу. Госпо-
дарѣтъ му го оженилъ за една отъ най-красивитѣ дѣ-
войки на сливенскитѣ пелямѣ, но тутакси слѣдъ свад-
бата тѣ се распарясаха. Отъ отчаяние ли, или отъ
скърби, Кушчу-Оглу станалъ хайдутинъ и се прочулъ съ
тоя свой новъ занаятъ. Той си останалъ въ най-добри
отношения съ бейоветѣ, съ запитетата, съ духовенство-
то, даже съ администрацията, привързалъ къмъ себе си
съ услуги или съ заканвания всичкитѣ околни Христия-
ни, и съ своята ловкостъ и юначество е каралъ жевитѣ
да лудѣятъ за него. Той бѣше Риналдини и Донъ—Жу-
анъ на Сливенскитѣ Санджакъ и на Балкана. Съ тоя